

Arrest

nr. 58 531 van 24 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. FALLON-KUND, loco advocaat H. VERVENNE, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 oktober 2010 en heeft zich op 8 oktober 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 oktober 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 december 2010.

1.3. Op 6 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 december 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Raga, Koeweit, en "bidoun" (staatloos) te zijn. Ook uw overgrootouders waren bidoun en niemand in uw familie heeft ooit, ook toen daar de kans toe werd geboden in de jaren '60 toen Koeweit onafhankelijk was geworden, de nationaliteit van Koeweit aangevraagd. Uw vader overleed toen u nog heel klein was en ook uw moeder heeft u nooit echt gekend. Uw grootouders bij wie u opgroeide en woonde in Garaha, vertelden u dat uw moeder hertrouwd was, maar meer gegevens met betrekking tot haar heeft u niet. U ging slechts een tweetal jaar naar school omdat uw familie niet over de nodige financiële middelen beschikte om deze studies te bekostigen. U hielp uw grootvader met de verzorging van jullie schapen. Uw oudere broer Mohammad werd door uw grootvader uit huis gezet omdat hij teveel dronk. In februari/maart 2010 overleed uw grootvader, waarna uw broer af en toe weer uw grootmoeder opzocht.

Einde 2009 begon u de kost te verdienen met de verkoop van fruit en groenten. U deed dit op straat, tesamen met nog vele andere bidoun, daar er geen wet was die dit verbod. Zo nu en dan werden jullie wel eens lastiggevallen door werknemers van de gemeente die, in het gezelschap van de politie, jullie kwamen lastigvallen en vaak jullie handelswaar confisqueerden en jullie beledigden. Dit gebeurde wanneer jullie handel dreven in de hoofdstraten, in de kleine straatjes werden jullie niet gehinderd, doch daar verdienden jullie veel minder omdat er hier quasi geen verkeer passeerde. Deze pesterijen op zich waren geen reden voor u om het land te verlaten. De aanleiding hiertoe lag in een incident dat zich begin juni 2010 afspeelde. U was uw waren aan het verkopen toen een aantal bestelwagens van de gemeente en een aantal auto's van de politie met grote vaart op jullie afkwamen. Sommige van uw collega's konden vluchten, doch u besloot te blijven en zich te verweren toen ze uw handelswaar wilden confisqueren. Een agent kwam naar u toe en wilde uw meloenen meenemen, u riep dat ze aan u toebehoorden, waarop de agent u trapte en duwde. Ook u duwde hem, terwijl u in uw andere hand het mes vasthield waarmee u voor uw klanten uw fruit versneed. U riep dat hij de macht van god moest vrezen waarop een andere agent u het mes probeerde af te nemen. U probeerde zich te verweren doch op de één of andere manier werd met dit mes uw arm verwond. De agent begon de bidoun te beledigen, waarop u op uw beurt de autoriteiten en de sheikhs begon te beledigen en hem kon neerslaan. U werd dan zelf neergeslagen en kwam in het ziekenhuis terug bij bewustzijn en werd er bewaakt door twee agenten. Eén agent bevond zich in uw ziekenhuiskamer, een andere stond voor de deur. U kreeg hier het bezoek van uw huilende grootmoeder die u liet weten dat u de volgende dag naar het politiecommissariaat zou worden gebracht. Er was immers een dossier op uw naam opgemaakt, u werd beschuldigd van agressie ten overstaan van agenten en het beledigen van de sheikhs. Diezelfde nacht werd u weer opgezocht door uw grootmoeder, de agent in uw kamer sliep op een bed naast het uwe, dat was afgescheiden door een gordijn. Ze nam u mee naar het toilet en gaf u een 'niqab' waarmee u zich diende te verkleeden. Toen ze zag dat de agent voor de deur was ingedommeld smokkelde ze u het ziekenhuis uit en in een taxi reden jullie naar Abou Fahid, een vriend van uw vader die ergens in Garaha woonde. Hij bracht u naar zijn woonst op het platteland waar u één dag verbleef gedurende dewelke Abou Fahid voor de nodige documenten zorgde zodat u het land kon verlaten. Jullie reden in de auto naar één van de Golfstaten, dewelke weet u niet omdat u voor het bereiken van de grens een pil moest innemen waardoor u in slaap viel en niets meer merkte van de reis. Vervolgens verbleef u korte tijd in een huis alvorens de reis in de auto verder te zetten, maar weer moest u alvorens een grensovergang te bereiken, een pil innemen. U bleef op deze plek meer dan twee maanden en alhoewel u geregeld ging wandelen in een park in de omgeving van uw 'woonst', hebt u er geen idee van waar u zich bevond. Het zou Syrië kunnen zijn, Libanon, of een ander land. Vervolgens werd u in een auto naar Europa gebracht, waar weet u vanwege het innemen van weerom een pil niet, en ook hebt u, omwille van dezelfde reden, er geen idee van op welke luchthaven u aan boord ging van een vliegtuig. Aangekomen op deze plek namen jullie de trein, waar weet u niet. Op de trein moest u weerom een pil innemen. Uiteindelijk kwam u aan in België en op 8 oktober 2010 vroeg u hier asiel aan.

Sinds uw verblijf alhier hebt u telefonisch contact met uw grootmoeder en hebt u vernomen dat de politie een tweetal keer is langsgekomen op zoek naar u. Tevens zouden ze naar uw broer Mohammad gevraagd hebben.

Uw grootmoeder heeft u uw geboorteakte, uw kaart van de sociale zekerheid en een medisch attest opgestuurd ter ondersteuning van uw asiëldossier.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (cgvs) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Koeweit te hebben verlaten uit een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient aangestipt dat u weliswaar een bidoun bent, u dus niet de nationaliteit van Koewit 'bezit', doch u bent als bidoun geregistreerd en u beschikt over een geboorteakte en een kaart van de sociale zekerheid waardoor u aanspraak kan maken op medische verzorging, een recht dat u naar uw zegen zeker heeft in Koeweit. Het feit dat u slechts een tweetal jaar naar school kon gaan heeft geen uitstaans met het feit dat u bidoun bent, geregistreerde bidoun mogen volgens u immers studeren, doch dit is, en zoals u zelf aangeeft, een louter financiële kwestie geweest (cgvs p.2). Uw verklaring dat wanneer zowel een bidoun als een Koeweiti hogere studies hebben gedaan de Koeweiti betere kansen heeft op de arbeidsmarkt is onvoldoende ernstig om te spreken van vervolging in de zin van de Conventie (cgvs p.2).

Verder stelt u tijdens het verkopen van uw handelswaar geregeld te zijn lastiggevallen door werknemers van de gemeente en agenten van de politie die u beledigden en uw handelswaar confisqueerden (cgvs p.4). Dit door u aangehaalde motief is echter onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een vrees in de zin van de Conventie, temeer u ook zelf bevestigt dat deze 'pesterijen' niet de reden waren van uw vertrek. Bovendien dient aangestipt dat u zelf aangeeft dat u dergelijke problemen kon voorkomen door uw handelswaar niet aan te prijzen in de hoofdstraten, maar uw toevlucht te zoeken in de kleine straatjes, waar u weliswaar niet zoveel verdiende omdat hier niet zoveel verkeer passeerde (cgvs p.4). Een louter financieel gegeven dat geen uitstaans heeft met de Conventie.

Wat betreft de reden waarom u uiteindelijk Koeweit heeft verlaten kunnen er een aantal bedenkingen worden gemaakt. Zo stelt u in juni 2010 in een handgemeen met de politie verwickeld te zijn geraakt en de autoriteiten en de sheikhs te hebben beledigd (cgvs p.5). Gezien u geboren en getogen bent in Koeweit en al verschillende keren door de politie werd lastiggevallen wekt het toch de nodige verbazing dat u plots dusdanig tekeer ging en de sheikhs zou hebben beledigd ten overstaan van de 'autoriteiten' daar u zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van het feit dat een dergelijke handelswijze kan rekenen op een harde aanpak van deze autoriteiten. Een appreciatie die ondersteund wordt door uw bewering dat "wie de sheikhs beledigt niet wordt vrijgelaten" (cgvs p.5). Het weinig aannemelijke karakter van dit incident wordt dan ook nog eens onderstreept door de manier waarop u aan uw bewakers bent ontsnapt. U verklaart dat u in het ziekenhuis bewaakt werd door twee agenten in uw ziekenhuiskamer, wat er toch op wijst dat uw vergrijp ernstig werd genomen. Het kan in dit kader dan ook niet overtuigen dat, toen de nacht was gevallen, één van de bewakers in een bed naast het uwe in slaap was gevallen, meer nog, dat hij zich afgezonderd had door het gordijn tussen jullie beide bedden dicht te trekken. Ook de vaststelling dat toen uw grootmoeder u midden in de nacht kwam opzoeken dit bij de bewaker die bij uw deur was geposteed geen argwaan wekte, wekt ook de nodige verbazing, temeer ze u van tevoren ook reeds had opgezocht. Uw verklaring dat ze mocht komen wanneer ze wou biedt hiervoor geen afdoende verschoning. Dat dan ook nog eens de bewaker die bij uw deur zat indommelde en totaal niets merkte van uw ontsnappingspoging kan nog minder overtuigen (cgvs p.5). Er kan immers van worden uitgegaan dat agenten die met een dergelijke bewakingsopdracht worden belast hiervoor opgeleid worden en een dergelijke taak ernstig nemen. Het feit dat beiden hun taak blijkbaar dusdanig licht opnamen, kan gezien bovenstaande observaties dan ook niet overtuigen. Ook de vaststelling dat u niet eens weet 'in welk stadium' uw politioneel dossier zich op dit moment bevindt kan niet overtuigen, kennis hieromtrent is immers essentieel om uw vrees correct te kunnen inschatten (cgvs p.5). De vaststelling dat u blijkbaar geen inspanningen hebt ondernomen hieromtrent iets te weten te komen ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Het weinig geloofwaardige karakter van uw asielmotieven wordt andermaal onderstreept door uw verklaringen aangaande uw reisweg. Zo beweert u dat Abou Fahid u geholpen heeft het land te verlaten en alles organiseerde. Telkenmale u een grensovergang diende te passeren zou u van hem een pil hebben gekregen waardoor u in slaap viel en Abou Fahid kon pretenderen dat u ziek was. Dit zou de reden zijn waarom u nooit hebt geweten via welke landen u bent gereisd. Deze gang van zaken kan niet overtuigen daar er geen enkele logische reden is waarom u niet mocht weten via welke landen uw traject verliep. Verder kan er toch van worden uitgegaan dat een bewusteloze persoon in een auto pas echt de aandacht van de betreffende grensposten zou trekken, een reden temeer waarom deze door u geschetste gang van zaken niet kan overtuigen. Daarenboven geeft u aan op één bepaalde plaats zelfs meer dan twee maanden te hebben verbleven, doch ook hiervan niet te hebben geweten waar dit was. Gezien u zelf aangeeft in deze periode verschillende keren in een park in de omgeving van uw 'woonst' te zijn gaan wandelen is het ronduit ongeloofwaardig dat u hierop geen antwoord kan geven. Ook op de vraag in welke luchthaven u aan boord van een vliegtuig bent 'gestapt', moet u het antwoord schuldig blijven (cgvs p.3).

Wat betreft de documenten die tijdens uw reis werden gebruikt komt u niet verder dan te stellen dat er een attest was dat stelde dat u ziek was en dat er een paspoort was. U gevraagd naar de gevoerde identiteit op dit paspoort kunt slechts stellen dit niet te weten. U gevraagd wat u zou gedaan hebben in geval van een identiteitscontrole, een gegeven dat nooit valt uit te sluiten, stelt dat Abou Fahid u zou gezegd hebben dat het zijn werk was en dit een professioneel geheim was, een verklaring

die weerom ronduit ongeloofwaardig is temeer Abou Fahid, die zich voordeed als uw begeleider, hierdoor ook zelf in de problemen kon komen wanneer de persoon die hij begeleidde niet bij machte bleek te zijn diens eigen identiteit op te geven. Daarenboven geeft u ook aan niet te weten in welk station u op de trein bent gestapt, dit terwijl u pas op het toilet van de trein een pil zou hebben moeten innemen, een reden temeer waarom er van u enige kennis hieromtrent kan verwacht worden (cgvs pp.4-5).

U legt geen enkel document neer ter ondersteuning van uw reisweg, dit terwijl u toch verklaart zowel van het vliegtuig als van de trein gebruik te hebben gemaakt waardoor er eens te meer van u kan verwacht worden enig document neer te leggen ter staving hiervan. Bovenstaande observaties doen vermoeden dat u het CGVS niet de waarheid vertelt aangaande het tijdstip van uw vertrek uit Koeweit, noch aangaande het door u afgelegde traject en zulks ondermijnt andermaal uw algemene geloofwaardigheid.

De door u neergelegde geboorteakte en kaart van de sociale zekerheid verwijzen enkel naar het feit dat u een geregistreerd bidoun bent, een gegeven dat door ons niet worden betwist. Het medisch attest, dd. 13/03/2007, stelt dat u lijdt aan epilepsie en depressie, niets meer en niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, gesteund op een manifeste beoordelingsfeit en afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene zorgvuldigheidsplicht, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, artikel 1A van het Verdrag van Genève en de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de aangevochten beslissing niet beantwoordt aan de vereiste dat elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op pertinente, toelaatbare en gemotiveerde gronden en onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Ter terechtzitting legt verzoeker een artikel neer over de actuele situatie van de "bidoun" in Koeweit: "Kuwant: Dozens Injured, Arrested in Bidun Crackdown".

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij weliswaar een "bidoun" is, doch geregistreerd is en over een geboorteakte en een kaart van de sociale zekerheid beschikt, het feit dat hij slechts een tweetal jaar naar school kon gaan geen uitstaans heeft met het feit dat hij "bidoun" is, vermits geregistreerde "bidoun" volgens hem kunnen studeren, het gegeven dat Koeweiti betere kansen op de arbeidsmarkt hebben onvoldoende ernstig is om te spreken van vervolging in de zin van de Conventie, het door hem aangehaalde motief onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van een vrees in de zin van de Conventie, temeer hij zelf ook bevestigt dat deze 'pesterijen' niet de reden waren van zijn vertrek, bij de reden waarom hij Koeweit heeft verlaten een aantal bedenkingen kunnen worden gemaakt, zoals wordt toegelicht, het weinig geloofwaardig karakter van zijn asielmotieven andermaal wordt onderstreept door zijn verklaringen aangaande zijn reisweg, en het medisch attest stelt dat hij lijdt aan epilepsie en depressie, niets meer en niets minder.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.4. Waar verzoeker, onder verwijzing naar de "State of the World's Minorities 2007 – Kuwait", betoogt dat "in het gehoorverslag enkele vragen (worden) gesteld betreffende het onderwijs dat verzoeker zou genoten hebben" en "Nergens (...) in die specifieke vraagstelling gepeild (wordt) naar de vrees voor vervolging", en "bovendien (...) er gewezen (moet worden) op het toch wel zeer precaire statuut van verzoeker in Koeweit", dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker op 1 december 2010 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord over enerzijds zijn

personalia (gehoor, p. 1-2), en anderzijds over de redenen waarom hij Koeweit moest verlaten (gehoor, p. 4-7) en de wijze waarop hij daarin geslaagd is (gehoor, p. 3). Het is de taak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.) Krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". Het loutere feit "bidoun" (staatloze) te zijn in Koeweit en het daaraan gekoppeld van in het verzoekschrift voorgehouden "precair statuut" is op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. In casu toont verzoeker niet aan dat dit precair statuut van "bidoun" voldoende ernstig is om gewag te maken van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève nu uit de stukken die verzoeker voorlegt blijkt dat hij geregistreerd is in Koeweit (geboorteakte met de daarin opgenomen vaccinatiekaart) en recht heeft op gratis medische verzorging (sociale zekerheidskaart; gehoor, p. 2 "men betaalt symbolisch bedrag") en zijn verklaring aangeeft dat een geregistreerde "bidoun" wel onderwijs kan genieten, zij het tegen betaling (gehoor, p. 2) en eveneens blijkt dat hij kon werken als groetenverkoper (gehoor, p. 4). Verzoekers verwijzing naar een rapport van de "Minority Rights Group International" volstaat in deze niet om de Raad te overtuigen dat het statuut van "bidoun" in Koeweit op zich, volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, temeer uit de lezing van het voornoemde rapport blijkt dat druk op de overheid door het "National Assembly" de situatie van de "bidoun" kan verbeteren (p. 114), dit wil zeggen dat het "National Assembly" zich het lot van de "bidoun" aantrekt.

2.5. Verzoeker stelt verder dat zijn impulsieve gedrag tot uiting is gekomen tijdens het gehoor, waar hij meerdere keren uitschoot en zich op de grond heeft geworpen en gedurende 10 minuten bleef liggen, en dat de verwerende partij daar in de bestreden beslissing geen rekening mee gehouden heeft en meent dat het gedrag van verzoeker naar de politie toe weinig aannemelijk is. Hij vervolgt dat het na levenslange discriminaties te hebben ondergaan niet meer dan aannemelijk is dat een impulsief persoon zonder nadenken riposteert tegen beledigingen en geweld vanwege de autoriteiten, ook al zijn de gevolgen daarvan zeer ernstig.

De Raad is van oordeel dat zelfs al zou het relaas op enige waarheid berusten verzoeker niet aantoonde dat hij door de Koeweitse autoriteiten wordt vervolgd voor beledigingen aan het adres van de Sheikh en agressie tegen de politie. Immers, verzoeker beperkt zich tot de blote bewering dat een dossier is geopend op het commissariaat van Industrieel Gahara en dat "ze me waren komen zoeken", doch nergens is er sprake van een aanhoudingsmandaat of een oproeping om zich aan te bieden. Dit klemt des te meer nu de Raad van oordeel is dat verzoekers ontsnapping uit het ziekenhuis elke realiteitszin ontbeert. Zo stelt hij tijdens het gehoor dat hij naar het ziekenhuis werd gebracht, daar een baxter kreeg en twee agenten voor zijn deur werden gezet, en zijn grootmoeder hem rond 1 uur 's nachts kwam halen. Het motief dienaangaande in de bestreden beslissing wordt niet betwist: "U verklaart dat u in het ziekenhuis bewaakt werd door twee agenten in uw ziekenhuiskamer, wat er toch op wijst dat uw vergrijp ernstig werd genomen. Het kan in dit kader dan ook niet overtuigen dat, toen de nacht was gevallen, één van de bewakers in een bed naast het uwe in slaap was gevallen, meer nog, dat hij zich afgezonderd had door het gordijn tussen jullie beide bedden dicht te trekken. Ook de vaststelling dat toen uw grootmoeder u midden in de nacht kwam opzoeken dit bij de bewaker die bij uw deur was geposteerd geen argwaan wekte, wekt ook de nodige verbazing, temeer ze u van tevoren ook reeds had opgezocht. Uw verklaring dat ze mocht komen wanneer ze wou biedt hiervoor geen afdoende verschoning. Dat dan ook nog eens de bewaker die bij uw deur zat indommelde en totaal niets merkte van uw ontsnappingspoging kan nog minder overtuigen (cgvs p.5). Er kan immers van worden uitgegaan dat agenten die met een dergelijke bewakingsopdracht worden belast hiervoor opgeleid worden en een dergelijke taak ernstig nemen. Het feit dat beiden hun taak blijkbaar dusdanig licht

opnamen, kan gezien bovenstaande observaties dan ook niet overtuigen. Ook de vaststelling dat u niet eens weet 'in welk stadium' uw politieel dossier zich op dit moment bevindt kan niet overtuigen, kennis hieromtrent is immers essentieel om uw vrees correct te kunnen inschatten (cgvs p.5). De vaststelling dat u blijkbaar geen inspanningen hebt ondernomen hieromtrent iets te weten te komen ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid."

2.6. In de mate verzoeker zijn gebrek aan kennis over zijn reisweg probeert te verklaren door te verwijzen naar een medisch attest waaruit blijkt dat hij lijdt aan epilepsie en hij bij elke reisovergang een pil moest nemen waardoor hij in slaap viel, kan hij de Raad niet overtuigen. Het is immers niet ernstig dat een smokkelaar zijn reisgenoot telkenmale zou verdoven omdat deze laatste niet mocht weten via welke landen het traject verliep, en nog minder geloofwaardig is dat de grenscontrole een persoon niet zou controleren op zijn identiteit omdat deze slaapt of omdat een document van het ministerie van gezondheid wordt voorgelegd. Dat een doktersattest zou volstaan om te ontsnappen aan de grenscontrole is niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij op een bepaalde plaats twee maanden zou hebben verbleven zonder te weten waar hij was en is hij op het vliegtuig gestapt in een voor hem onbekende luchthaven, vaststellingen die niet kunnen worden aangenomen. Tot slot wijst de Raad erop dat het niet aannemelijk is dat een persoon op de vlucht en in het bezit van een vals paspoort niet zou weten onder welke naam hij reist, en waar hij naartoe reist. De Raad verwacht van verzoeker niet dat hij in detail elk land kan aangeven waardoor hij gereisd heeft, doch wel dat hij minstens kan aangeven waar hij drie maanden zou hebben verbleven, vanuit welke luchthaven hij is vertrokken en met welke documenten hij met het vliegtuig heeft gereisd.

2.7. Het krantenartikel dat verzoeker indient ter terechtzitting en waaruit blijkt dat op 18 februari 2011 een grote betoging heeft plaatsgevonden in Kuwait, waarbij "bidun" hun rechten opeisen, en verschillende betogers gewond of opgepakt werden door de veiligheidsdiensten wijzigt niets aan het voorgaande. De Raad merkt op dat de begrippen "*internationaal of binnenlands gewapend conflict*" noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (R.v.St., nr. 165.476 van 1 december 2006).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*"

Het tweede lid van dit artikel stelt dat "interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ..." niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten zodat mag besloten worden dat uit het krantenartikel dat verzoeker aanbrengt niet blijkt dat hij nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c.

2.8. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.9. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden

de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS